

Така исто поступа и секій плотскій отецъ съ чада-та си, кои-то той исто така любви, какъ-то и самъ себе. И дѣте-то, като е увѣрено за таѣ отеческѣ любовь на себе, неще да ропта на него, нити опорочава неговы-те поступцы; но секоги сѣ ослана на мудрость-тѣ и добротѣ-тѣ негова съ коѣ-то го воспитава. То му жели отъ Бога добро и цѣлива родителскѣ-тѣ рѣкѣ, коѣ-то му изъ любовь дарове и поклоне простира; но заедно съ благодарность подноси отъ истѣ-тѣ рѣкѣ и наказаніѣ за свои-те погрѣшки и преступленіѣ. То съ найголѣмѣ радость ужива сички-те оныѣ пріѣтности, кои-то му баща му на пѣтекѣ-тѣ, за неговѣ-тѣ младость приуговлава; но исто така сѣ подкрьгава и на трудъ-атъ и прилѣжаніе-то, и съ охотѣ предузима упражненіѣ-та, кои-то сѣ за неговы-те слабечки силы много трудни, макаръ да въ она часъ и неувижда и непостизава, каккѣ ползѣ ще това после въ животъ-атъ да му принесе.

Зато, ако е Богъ нашъ отецъ, зашо нымъ да непристанеме на сичко-то онова, кое-то Той съ насъ урежда, какъ-то що и трѣбува да правиме, ако сме послушны чѣда Неговы? Сички нымъ знаеме, и секиденшно-то искусство ни свѣдочи, разумъ-атъ ны увѣрава, слово-то Божіе ны учи, чи е Той благъ, и чи съ сичко благо поступа. Зато трѣбува да сѣ покоряваме на Неговы-те опредѣленіѣ, кои-то е Той за насъ и за наше-то щастіе опредѣлилъ, и да бѣдеме задоволни съ онова, що то имаме, нити да ищемъ като маловѣри отъ онова, що ще тепрьва да сѣ случи. Да не бѣдеме довѣка твърдоглави, и да не ищемъ съ упорство онова, що ни е мило; но да